

Arrest

nr. 350 603 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 VORST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)2005

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS: A., H. (...)2005 Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 09.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld (met gebruik pepperspray).

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 10.12.2025 aan de PZ Polbruno dat hij sinds enkele maanden in België verblijft. Hij verklaart hier te willen leven. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2025 dat hem diezelfde dag betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 09.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal met geweld (met gebruik pepperspray).

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 10 december 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Polbruno op 10.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)2005

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: A., H. (...) 2005 Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.09.2025 dat hem diezelfde dag betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Polbruno op 09.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld (met gebruik pepperspray).

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 10.12.2025 aan de PZ Polbruno dat hij sinds enkele maanden in België verblijft. Hij verklaart hier te willen leven. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6, §2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

“En ce que,

Attendu que l’obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l’autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l’autorité ne soit toutefois tenue d’explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet.

Qu’il convient de souligner qu’il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu’il convient également de relever que l’administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu’elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Qu’en l’espèce, l’acte attaqué repose sur le constat selon lequel : «le requérant n’est pas en possession d’un passeport valable ni d’un visa /titre de séjour valable au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Polbruno le 09/12/2025 l’intéressé a été intercepté pour les faits de vols à l’aide de violences (avec utilisation de pepperspray).

Que la partie adverse a, dès lors, estimé que le requérant pouvait par son comportement compromettre l’ordre public sans prendre en considération l’ensemble des éléments du dossier.

Que la motivation de l’acte attaqué ne permet pas de saisir au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie adverse est parvenue à la conclusion que le requérant peut compromettre l’ordre public.

L’article 6, § 2 de la CEDH dit : « Toute personne accusée d’une infraction est présumée innocente jusqu’à ce que sa culpabilité ait été légalement établie ».

Même si le requérant a été placé sous mandat d’arrêt à l’issue de son interrogatoire chez le Magistrat instructeur, il ne comprend pas pourquoi la partie adverse viole de façon flagrante l’article 6, § 2 de la CEDH. Le requérant est pour l’instant inculpé et pas condamné.

Que la motivation selon laquelle le requérant par son comportement peut compromettre l’ordre public viole la présomption d’innocence et justifie l’annulation de l’acte attaqué.

Que les motifs de la décision d’ordre de quitter le territoire sont stéréotypés, non pertinents et s’écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu’à cet égard, l’appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise.”

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij de aangehaalde rechtsbeginselen. Concreet stelt hij dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat zijn gedrag een gevaar kon uitmaken voor de openbare orde zonder het geheel van de elementen eigen aan het dossier in overweging te nemen. Op basis van de bestreden beslissing, kan je volgens verzoeker niet weten op basis van welke analyse en op basis van welke elementen de gemachtigde tot de conclusie is gekomen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 6, §2 van het EVRM en wijst hij erop dat ondanks het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, niet kan begrepen worden waarom de gemachtigde op flagrante wijze artikel 6 van het EVRM heeft geschonden. De motivering dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde kan bedreigen, schendt het vermoeden van onschuld en moet volgens verzoeker aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Hij voert aan dat de motivering stereotiep is, niet pertinent en los staat van de werkelijke feiten die in hun geheel hadden moeten onderzocht worden.

Aangaande het inreisverbod voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel. Er wordt ook een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Attendu que la partie adverse a pris une décision d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans, motivée comme suit : (voir acte attaqué)

Alors que l'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Que la partie adverse qui se fonde sur les faits à la base de l'interpellation du requérant pour dire que son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ne motive pas adéquatement sa décision.

Que l'interdiction d'entrée sur le territoire de 3 ans prise à l'encontre du requérant est disproportionnée dans la mesure où le requérant est toujours présumé innocent même si actuellement, il a été placé sous mandat d'arrêt par le Magistrat instructeur. Il est inculpé et pas condamné.

En plus la victime a été agressée par un groupe de plusieurs personnes et les auteurs sont toujours recherchés.

La partie adverse qui affirme que le requérant a intercepté pour les faits de vol avec violences alors que l'instruction se poursuit sans désespérer viole la présomption d'innocence et ne motive par conséquent pas adéquatement sa décision. Il ne ressort toutefois pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte de la présomption d'innocence pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée.

Que contrairement à ce que soutient la partie adverse, l'interdiction de 3 ans est proportionnée eu égard l'importance de sa portée.

L'article 74/11 § 1er dit que La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, y compris, le cas échéant, le manque de coopération conformément aux articles 74/22 et 74/23.

Or force est de constater que dans le cas d'espèce, les circonstances sur lesquelles la partie adverse se basent pour déterminer la durée de l'interdiction à savoir un comportement pouvant compromettre l'ordre public sont très hypothétiques dans la mesure où le requérant n'est pas condamné par une décision de justice coulée en force de chose jugée.

La partie adverse aurait dû attendre l'issue de l'enquête judiciaire avant de prendre la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire. Elle n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (présomption d'innocence, pas de décision coulée en force de chose jugée, ...) et elle a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée de 3 ans sans prendre en considération un probable acquittement du requérant.

Qu'à supposer que le requérant soit condamné à l'issue de l'instruction, il est très probable que le Juge de fond prononce une peine clémente assortie d'une mesure de faveur (comme le sursis) parce que le requérant n'a pas encore d'antécédent.

Et les peines assorties d'un sursis ne sont prononcées que pour les infractions qui ne sont pas graves. La partie adverse qui se fonde sur l'arrestation du requérant pour dire qu'il constitue un danger pour l'ordre public, sans prendre en considération son possible acquittement ou la peine effective à laquelle le requérant pourra être condamné commet une erreur manifeste d'appréciation et sa décision doit par conséquent être annulée.

Que l'interdiction de 3 ans est disproportionnée et la décision doit par conséquent être annulée."

Wat betreft het inreisverbod wijst verzoeker erop dat op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt bepaald rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Hij acht het inreisverbod van drie jaar disproportioneel in de mate dat verzoeker nog steeds moet vermoed worden onschuldig te zijn, zelfs al is hij actueel onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Hij wordt wel beschuldigd, maar is nog niet veroordeeld. Bovendien werd het slachtoffer door een groep personen aangevallen en worden de daders nog steeds gezocht. Waar de gemachtigde bevestigt dat verzoeker werd onderschept voor diefstal met geweld, terwijl het onderzoek nog loopt, wordt het vermoeden van onschuld geschonden en is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd. Er blijkt in elk geval niet dat de gemachtigde met het vermoeden van onschuld heeft rekening gehouden bij het bepalen van een duur van drie jaar. Anders dan de gemachtigde stelt, is een inreisverbod van drie jaar (niet) proportioneel gezien het belang van de draagwijdte. Het motief dat verzoeker een gevaar kan inhouden voor de openbare orde is zeer hypothetisch, nu verzoeker niet werd veroordeeld op basis van een rechterlijke beslissing met kracht van gewijsde. De gemachtigde had moeten het resultaat van het gerechtelijk onderzoek afwachten alvorens het inreisverbod op te leggen. Volgens verzoeker is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen rekening te houden met alle elementen eigen aan het dossier (vermoeden van onschuld, geen rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde) en ook het redelijkheidsbeginsel door een inreisverbod van drie jaar op te leggen zonder rekening te houden met een waarschijnlijke vrijlating. Mocht verzoeker toch veroordeeld worden, dan is het heel waarschijnlijk dat de grondrechter een milde straf zou uitspreken met een gunstmaatregel erbij, zoals de opschorting, aangezien verzoeker nog geen antecedenten heeft gekend. Dit soort straffen met opschorting zijn er enkel voor de minder ernstige inbreuken. Nu de gemachtigde zich heeft gebaseerd op de arrestatie van verzoeker om te zeggen dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde, zonder de mogelijke vrijspraak in rekening te brengen of de effectieve straf tot dewelke verzoeker zou veroordeeld worden, heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan, aldus verzoeker. Het inreisverbod van drie jaar is disproportioneel hetgeen volgens verzoeker moet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Beoordeling

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."*

Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissingen deze begrippen zouden schenden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissingen die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing op een motivering in rechte en in feite steunt.

Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten steunt de gemachtigde op artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als rechtsgronden. Verder stoelt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten enerzijds en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden anderzijds. Beide rechtsgronden kunnen elk afzonderlijk in principe het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten staven.

De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in rechte op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite enerzijds op dat er een risico op onderduiken bestaat en anderzijds dat hij verzoeker een bedreiging acht voor de openbare orde of de

ationale veiligheid. Opnieuw kunnen beide gronden in principe afzonderlijk het ontnemen van een vrijwillige termijn om het grondgebied te verlaten staven.

Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Wat betreft het betoog van verzoeker aangaande het gevaar voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat zowel de beslissing om het bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, als de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan telkens steunen op twee motieven, die elk afzonderlijk die beslissing kunnen schragen indien rechtmatig. De beslissing om het bevel op te leggen om het grondgebied te verlaten, steunt immers zowel op het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten, als op het gevaar voor de openbare orde. De beslissing aangaande de termijn steunt op zijn beurt zowel op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde het risico op onderduiken, als op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Bijgevolg diende verzoeker telkens beide motieven met succes te betwisten alvorens de Raad zou kunnen vaststellen dat ofwel het bevel op zich, of de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn niet op draagkrachtige motieven stoelt. In casu oordeelt de Raad dat het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op rechtmatige wijze steunt op het feit dat verzoeker niet beschikt over de vereiste documenten. Verder oordeelt de Raad dat de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn op rechtmatige wijze steunt op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, nl. dat er een risico bestaat op onderduiken. De Raad moet hoe dan ook vaststellen dat verzoeker geen van beide motieven betwist. Bijgevolg hoeft de Raad zich niet uit te spreken over de rechtmatigheid van het motief dat stoelt op het gevaar voor de openbare orde wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, omdat het betoog, dat enkel is gericht tegen het motief aangaande het gevaar voor de openbare orde, niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, stelt de Raad vast dat de gemachtigde eveneens in rechte en in feite de bestreden beslissing heeft gemotiveerd. Zo verwijst hij naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en legt hij een inreisverbod op omdat voor het vrijwillig vertrek in de eerste bestreden beslissing geen enkele termijn is toegestaan en omdat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd. Wat betreft de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar, motiveert de gemachtigde enerzijds dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met pepperspray en hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en anderzijds dat hij verklaarde sinds enkele maanden in België te verblijven, hier te willen leven, geen minderjarige kinderen, noch een gezinsleven te hebben, en evenmin medische problemen. Bijgevolg is duidelijk op welke feitelijke en rechtsgronden het inreisverbod werd genomen en op welke feitelijke en rechtsgronden de duur van drie jaar werd bepaald, zodat voldaan is aan artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals verzoeker aanvoert, moet de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij moet dit inderdaad op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze doen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het inreisverbod heeft gesteund op de overweging dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Hij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met geweld (met gebruik van pepperspray). De gemachtigde leidt hieruit af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier. Het dossier bevat een aanhoudingsbevel van 10 december 2025 van onderzoeksrechter C.B. In dit aanhoudingsbevel leest de Raad: " *overwegende dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en de feiten van aard zijn een opsluiting van 15 tot 20 jaar met zich mee te kunnen brengen. (...)*

De gebeurtenissen zijn gefilmd; de politie beschrijft de rollen van vier verdachten; de beelden en hun signalementen zijn verspreid. 's Avonds zien agenten tijdens een patrouille in de Aerschotstraat een man die sterke gelijkenissen vertoont met „verdachte nr. 2” (gekleed in het zwart, jas met capuchon, chapka, verband om de hand). Hij wordt aangehouden en geïdentificeerd als [naam verzoeker]. Tijdens het verhoor door de politie verklaart [naam verzoeker] dat hij twee of drie maanden geleden in België is aangekomen, dat hij Algerij is en dat hij geen administratieve stappen heeft ondernomen. Hij ontkent elke betrokkenheid bij de
f e i t e n .

In onze aanwezigheid komt hij terug op zijn verklaringen en zegt hij uit angst tegen de politie te hebben gelogen. Hij legt de feiten uit die door drie andere personen zijn gepleegd en zegt dat hij door de spray is geraakt. Wanneer wij hem naast het slachtoffer zien, is dat het moment waarop hij reageerde nadat hij door het gas was geraakt.

Overwegende dat de feiten, voor zover deze als vaststaand worden beschouwd, blijk geven van een bijzondere minachting voor de lichamelijke integriteit en het eigendom van anderen." (eigen vertaling)

Er blijkt vervolgens dat verzoeker in voorlopige hechtenis werd geplaatst in de gevangenis van Haren. De louter betwisting van verzoeker dat hij strafbare feiten heeft gepleegd, volstaat niet om de Raad ervan te overtuigen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of foutieve wijze heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden in het licht van de duur van het inreisverbod. Verzoeker baseert bijna zijn volledig betoog op het vermoeden van onschuld, maar uit bovenstaande blijkt dat hij zelf ten aanzien van de onderzoeksrechter had erkend te hebben gelogen tegen de politie. Bijkomend werden de feiten gefilmd en werd verzoeker herkend op basis van de bewakingscamerabeelden. Bovendien moet de Raad erop wijzen dat waar verzoeker verder aanvoert dat hij feitelijk al schuldig wordt geacht voor bovengenoemde feiten en het onderzoek naar deze feiten had moeten afgewacht worden, het vaste rechtspraak is dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de gemachtigde reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet verhindert dat de gemachtigde bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015 nr. 231.531). De Raad volgt dan ook niet dat in dit kader van de bestreden beslissing een grondig strafrechtelijk onderzoek eerst had moeten afgewacht worden, noch dat eerst een rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde had moeten gaan, noch dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing had moeten blijken dat de gemachtigde met het vermoeden van onschuld rekening houdt. De gemachtigde kon op grond van de elementen die hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing met rede oordelen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad acht dit niet louter hypothetisch, gezien de inhoud van het aanhoudingsmandaat. Om die reden neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou hebben, noch dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk is te werk gegaan.

Verder blijkt dat de gemachtigde niet enkel heeft rekening gehouden met de beschuldiging voor die openbare ordefeiten, maar tevens met de verklaringen van verzoeker zelf dat hij nog maar enkele maanden op het grondgebied is, hier geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft, noch medische problemen. Op die wijze heeft de gemachtigde met de specifieke elementen eigen aan verzoeker zijn geval rekening gehouden voor de duur van drie jaar. Het feit dat er mogelijk een vrijlating, of milde straf omwille van het gebrek aan antecedenten zou kunnen volgen op strafrechtelijk vlak, doet hieraan geen afbreuk. De gemachtigde heeft ook impliciet doch zeker rekening gehouden met het feit dat verzoeker een eerder lichte tot matige bedreiging voor de openbare orde vormt omdat in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde toelaat een duur van meer dan vijf jaar op te leggen. De Raad volgt bijgevolg niet dat in casu de duur van drie jaar disproportioneel is in het licht van het geheel van de omstandigheden, noch heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan.

Er blijkt geen schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het voorzichtigheidsbeginsel. Er wordt ook geen manifeste appreciatiefout aangenomen.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is ongegrond.

4. Korte debatten

Het betoog van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES